

Отбили се. Седналъ веденичарътъ, седнало и кученцето. Кръчмарътъ донесълъ едно кило вино. Гаврътналъ го дѣдо Пѣю, облизалъ си мустацитѣ.

— Да заржчамъ още едно, а Бѣлчо, нали имамъ две очи, нека изпия две килца.

Кученцето седѣло и го гледало и му се чудѣло. Изпилъ и второто кило.

— Ние вѣрваме въ Света Троица, защо да не бждатъ три кила?

Изпилъ и третото. Започналъ да умува дѣдо Пѣю:

— Колата като е кола и тя на четири колелета ходи, да направиме килцата четири.

Изпилъ още едно. И тръгналъ дѣдо Пѣю. Запѣлъ си по пжтя. Забравилъ, че щѣлъ да ходи на черква, а поелъ къмъ воденичката. Щомъ стигналъ, отишълъ право къмъ яза и пусналъ водата. Затрещѣла празната воденичка срещу Великдень. Вихромъ се завъртѣли двата камъка. А жито нѣмало насипано. Тръгналъ старецътъ, разшеталъ се. Какво пипа, какво взима, Господъ го знае.

По едно време къмъ полунощъ, камънитѣ спрѣли. Утихнало. Нѣкой заудрялъ по вратата:

— Отваряй, хей, винена бѣчво!

И чули се гайди, тжпани, цигулки, викове, ихкания. Сякашъ сватба минавала. Отишълъ дѣдо Пѣю да види, откrexналъ вратата и мигомъ вжтре нахълтали рогати дяволи. Накичени, примѣнени, весели. Единъ носѣлъ презъ рамо праметнатъ вѣнецъ червени чушки. Въ ржка издигалъ едъръ герестъ пѣтелъ. Другъ надигналъ единъ грамаденъ котелъ и тумкалъ въ него като въ тжпанъ. Трети окачилъ на ушитѣ си два звѣнца, четвърти надувалъ гайда. Петиятъ свирѣлъ съ опашката на четвъртия като съ кавалъ. Шести, седми, тѣ били много. И най-отзадъ вървѣло едно нисичко джудже, съ голѣма шарена бѣклица.

— Тръгвай, — рекло джуджето, — подире ни, да те водиме на сватба. Зажени се Онзи.

